

ФИЗИЧНАТА ФИЛОСОФИЯ - СЪЩНОСТ И ЗНАЧИМОСТ

Най-великото човешко откритие е свободната инициатива на гражданите

“Панта рей” - всичко тече, твърждали древните гърци. Това твърдение още никой никога не е оспорил, т.е. консенсусът е абсолютен. Тогава, да започнем от него с леко осъвременяване. Вече е безспорен фактът, че веществената материя има четири агрегатни състояния, от които само едното “тече”- течното. Но тъй като става въпрос за всичко, следва думата “тече” да бъде заменена съвсем логично с думата “движи”. Така от тук нататък с чиста съвест можем да твърдим, че “всичко се движи”. Сега, за да бъдем последователни в логиката си, следва да определим и понятието “всичко”, тъй като до момента това не е сторено от никого. Безспорен е фактът, че всяко движение е атрибут на нещо реално, т.е. на нещо материално. Следователно можем също така с чиста съвест да кажем **“всичко е движеща се материя”**.

Човешкият разум е така устроен, че за “реалност” счита само онова, което възприема чрез своите сетива. Така, че за съвременният човек реалността се отъждествява с веществената проява на материята. Така в английският език даже не е предвидено понятието “вещество”, като то е изчерпано с понятието “материя”. В крайна сметка този начин на всеобщо мислене е довел до възприемането всичко непознато, т.е. невеществено, да бъде **“идеално”**, т.е. **нематериално**. От тук нататък бедите стават с натрупване. Тъй като никой никога не е определил физичната същност на понятието **”енергия”**, въпреки, че неговата физична същност е наше задължително ежедневие, то също е отнесено в общия **“идеален кюп”**, т.е. **енергията също е нещо нематериално**.

Следва нещо абсурдно за човешкия разум: **идеалното се противопоставя на вещественото**. Появява се и се утвърждава философско учение **“енергетизъм”**, което започва борба с **материалистичното, т.е. с вещественото** философско учение. Абсурдността се състои в това, че никой никога по никакъв начин не е определил понятията **материя и енергия**, за да има поне моралното право да ги противопоставя. Стига се даже до там да се твърди, че идеалното е първичното, в смисъл **идеята = мисълта**, тъй като и двете последни понятия са непознати като физични същности.

Практически цялото това мисловно безобразие е плод не на нещо друго, а на **мозъчен мързел**. На нежелание да се вникне във **физичната, т.е. в материалната същност на нещата**.

Но ще е философия? Според нас **философията представлява наука за най-общите закономерности във всичките области на човешкото познание**. При това философията разсъждава, т.е. философства, върху онова, което му предоставят като научни достижения - истини - всичките области (науки) на човешкото познание към датата на философстването. И вината съвсем не е на науката философия, ако в предоставените ѝ научни истини има малка или голяма доза научна неадекватност, т.е. ако **коэффициентът на научна**

адекватност Ка е много по-малък от 1. Но независимо от липсата на формална вина, философията е виновна фактически, като съучастник на извършеното от другите науки формално и фактично престъпление, заради тяхната частична или пълна неадекватност.

Но каква научна база предоставиха другите науки на философията за филофстване в края на XIX в и през целия XX в ? И по-точно, какво предостави **физиката**, като основополагаща наука, **която представлява наука за материалните (физичните) същности и се занимава с намиране на средства за тяхното измерване след предварителното им определяне?**

Науката набирала сили с “течение” на времето и ставаше все по-ясна на нейните създатели и редовите земляни. Аристотел през IV в преди новата ера систематизира известните му човешки знания до момента и ги обобщи в “Наука”. След него световното учено братство с къртовски усилия продължи да тика “научната каруца” пред себе си. Така към края на XIX в пустото до тогава пространство вече беше “запълнено” със “студен, безкрайно твърд, ела стичен и прозрачен етер”, представляващ обобщен израз на множеството различни етери, сътворени с любов и ентузиазъм от почти всички уважаващи себе си световни учени, а Хюйгенс, Юнг и Френел последователно създадоха непротиворечива вълнова теория. Слънчевата система вече беше добре известен научен факт, в която Слънцето е непререкаемият център, около който се въртят по специфични орбити планетите и се подчиняват на законите на Кеплер и на универсалния гравитационен закон на Нютон. През първата половина на XIX в Гаус създаде своята “Абсолютна система на единиците за измерване на физичните величини” в съвременното ѝ звучане. Едновременно с това Фарадей и Максвел положиха солиден “електро-магнитен фундамент” на майката Материя, като го затвърдиха с непреходни до настоящия момент математични формули. Венец на този фундамент беше електродинамичната константа “с” на Максвел, без чиято числова стойност, както и без числото π , съвременната наука е немислима. Майер формулира закона за съхранение на енергията, термо- динамиката зае достойното си място сред равните, а Менделеев създаде своя “Периодичен закон на химичните елементи”. Атомът все още беше неделима реалност, която всеки момент можеше да започне непредсказуемо деление. С други думи казано, нещата в майката Наука вървяха от добре към по-добре.

Но, както винаги се случва в живота, хубавите неща са за кратко време. Те винаги се прекъсват от нещо лошо. Така Майкелсон си нямаше друга работа и в края на XIX в реши да провери за всеки случай дали етерът действително съществува, тъй като до момента той беше само една хипотетична материална среда. Неочаквано опитът излезе сполучлив, като неопровержимо доказа несъстоятелността на хипотезата “етер”. Световното учено братство беше абсолютно неподготвено за такъв обрат в тогавашната наука и изпадна в шоково състояние: “Ами сега накъде?”

Точно тогава в суматохата Айнщайн реши и създаде своята Относителна теория, а атомът започна да се дели. Така тази теория беше създадена в лише

ното от материалната среда “етер” пространство, което Айнщайн допълнително лиши “от всякъква материя и каквито и да са физични полета, с изключение на гравитационното поле, което не нарушава пустотата”. След това свое свещено действие той, неизвестно от какви съображения (може би за всеки случай), огъ на пространството, т.е. нищото, така че след Айнщайн пространството представлява, ни повече, ни по-малко, едно “разкошно огънато нищо”. Едновременно с това той прекръсти електродинамичната константа на Максвел в “скорост на светлината” без каквито и да са пояснения и научни обосновки.

За зло или за добро на Бор се наложи да разполага появилите се по това време електрони на конкретни орбити около появилите се също по това време атомни ядра и той ги разположи в огънатото нищо, като ги постулира. В същото това огънато нищо Шрьодингер чрез своята пси-функция фиксира обемите, в които вероятно се намира електронният “облак”. Спешна помощ оказа Хайзенберг със своя неопределен принцип, а де Бройл, също така по спешност, изобрети своята частица-вълна, за да обясни много необясними от гледна точка на огънатото нищо физични явления. Намеси се по принуда и Дирак, като негласно и неофициално въведе своя така наречен “физичен вакуум”, който имаше за своя основна задача да запълни с нещо огънатото нищо, тъй като както теорията, така и практиката, все по-често и повече “ръмжаха” срещу нищожното пространство, което по никакъв начин не можеше да обясни нито едно природно явление. Създадената от математиците “математична конфекция” за описание на огънатото нищо все повече и повече ставаше “конфекция за себе си” и във все по-малка степен удовлетворяваше нуждите на съвременната физика и науката въобще.

Глобализацията на световната практика и наука наложи създаването на Единна международна система за измерване на известните до момента физични величини, която се реализира в Международна измерителна система SI и има за своя основа измерителната система на Гаус. Тази система е едно безспорно научно постижение с приложен характер, което заедно със своите безспорни положителни качества проявява и всичките недостатъци на съвременната наука. Един такъв глобален недостатък е признаването на “вакуума”, т.е. на огънатото нищо, в което светлината се движи с пределна скорост. Също така физичната величина “големина на постоянен електричен ток (сила на електричния ток)” се измерва в амperi, като “ампер е големината на електричен ток, който при протичане по два успоредни, праволинейни, с безкрайна дължина и незначително кръгово сечение проводника, поставени на разстояние 1m един от друг във вакуум, създава между тези два проводника взаимно действие със сила $2 \cdot 10^{-7}$ нютонa на всеки метър от тяхната дължина”. Това означава, че проводниците са разположени също в огънатото нищо. Пак според SI “Метър е дължина, равна на $1650763,73$ дължини на излъчване във вакуума, съответстваща на прехода между нивата $2p_{10}$ и $5d_5$ на атома на криптон 86”, т.е. пак се натрапва огънатото нищо като реално нещо.

Друг глобален недостатък е, че SI не дефинира по никакъв начин физичната същност на нито една от измерваните в нея физични величини.

Като капак на всичко втората половина на ХХ в осъмна с новото понятие “реликтивно излъчване”, което, като много романтична екзотична приказка, изведнъж, безрезервно и завинаги покори световното учено братство и стана непререкаема научна истина. Това “излъчване”, необезпокоявано от никого се разпространява “изотропно” (равноправно във всички посоки) в огънатото нищо вече повече от 18 млрд съвременни SI - години от времето на Големия взрив и представлява една много странна съвременна “научна” теория.

Към края на ХХ в огънатото нищо народи и продължава да ражда стотици елементарни материални частици и тяхните античастици, които при взаимодействието си се “анихилират”, т.е. самоунищожават и отново се превръщат в изходното огънато нищо.

До ден днешен веществените обекти “излъчват” електромагнитните вълни, които се разпространяват в огънатото нищо с пределна скорост.

В крайна сметка, ако обобщим, получава се следната много странна съвременна картина:

1. Всичко във физиката е неопределено.
2. Всичко извън веществото е “нищо”, т.е. материята се изчерпва с единствения свой вид - веществото.
3. Всички “физични полета” се излъчват от веществените обекти, но са нематериални, т.е. невеществени и запълват нематериалното пространство-огънатото нищо, в което се движат с пределна скорост.
4. Пространството, т.е. огънатото нищо, е вместилище, както на единствения вид материя - веществото, така и на всички други нища, т.е. нематериални неща.
5. Физиката и математиката фактически си самовъзлагат да бъдат едновременно науки както за нещото, така и за нищото. По принуда философията също започва да философства едновременно върху нещото и нищото, което води до невъобразима научна каша, ликвидираща генерално хорското съзнание. Най-голямото зло в случая е, че обикновените хора са заслепени от авторитета на учените и тъй като имат по природа мързелив мозък този авторитет става табу за всички тях и научната мисъл загива и загива.

Но, нека да бъдем конкретни и коректни в нашите твърдения, като започнем от началото на ХХ в от така наречената Специална теория на относителността на Айнщайн. Действието се развива в някъво неопределено по никакъв начин математично, т.е. въображаемо, пространство, което като всеки материален, т.е. реален, обект, е измеримо. То има ни повече, ни по-малко, едно, две, и измерения. То даже не е обикновено, а има и времево измерение, т.е. то се движи, тъй като съобразно SI времето е мярка на движението на материалните обекти. В това измислено, но надарено с материални свойства пространство, се изучава по чисто математичен начин движението и отнасянията на въображаеми математични координатни системи, които се “движат равномерно и право линейно”. Но това е някъво блънуване: нищожни “координатни системи” се движат в нищожно пространство с материални измерения. В резултат на това

“изучаване” се правят съвсем конкретни изводи, отнасящи се за съвсем реални, т.е. материални обекти. По-нататък следва така наречената Обща теория на относителността. За основа на чисто математичните разсъждения се вземат измишлените “геодезична точка” и следата от нейното въображаемо движение “геодезична линия” в също така въображаемото нищожно пространство, което след известен математичен размисъл е изкривено и обзаведено с така наречения тензор на Ричи, като в края на краищата на последния е наредено да изразява ни повече, ни по-малко, гравитационния закон на Айнщайн. От този закон световното учено братство до ден днешен е в безумен възторг.

Следва появата на така наречената “квантова механика”, която е “релативистична” и “нерелативистична” и във всички случаи е свързана с атомната структура и така нареченото “поле”. Базисни принципи и положения на квантовата механика са: “принципът на неопределеност на Хайзенберг”, “частицата-вълна” на Де Бройл и “пси - функцията” на Шрьодингер. Всичките те изпълняват следните физични величини: материя, маса, поле, скорост, фотон, вълна на фотона, светлина, скорост на светлината, вълна, частица, “симетрична природа”, пространство, време, точка. Най-характерната и обща същност на тези величини е, че те съвсем не са определени. По тази причина не следва на квантовата механика да се гледа сериозно, въпреки вложените в нея титанични усилия на нейните творци.

Практически целият ХХ в преминава под знака на огънатото нищо и феноменалните усилия на световното учено братство чрез математично жонгльорство да надмогне това проклето огънато нищо.

По принуда част от световното философско братство също положи титанични усилия да обоснове реалността на огънатото нищо. Другата негова част предпочете да отъждестви и изчерпи с веществото всичката материя. Така започнаха противоборство двете философски течения: идеалистично и материалистично. Тук можем да изфилософстваме по следния начин: идеалистите са абсолютно неправи, а материалистите - само частично. Това свое твърдение ще докажем в следващата част на изложението.

Нашият задълбочен същностен анализ показва, че материята и енергията са едно и също нещо, т.е. **енергия = материя** и имат една и съща физична, т.е. материална същност. За да не се забравя това, разширихме определението на материята: **всичко е движеща се материя, т.е. енергия или всичко е движеща се енергия, т.е. материя.** Исторически така се е получило, че отначало е било въведено понятието “материя” като нещо по-общо и неподвижно, а след това - понятието “енергия” като носител на движението.

По-нататък нашият задълбочен анализ позволи да уточним, че материята е двувидова: **веществена и невеществена (българска).** Това най-общо деление е въз основа на известния ни до момента вид веществена материя. Следват нашите определения. **Веществена е онази материя, чийто елементарни структурни формирания-частици-в област с гравитационно действие придобиват гравитационно ускорение. Българска е онази**

материя, чийто структурни формирания-кванти-в област с гравитационно действие не придобиват гравитационно ускорение.

Веществената материя се състои от атоми и молекули, а българската се проявява единствено чрез целия спектър на електромагнитните вълни и тяхните кванти (порции). (Мислите са електромагнитни вълни с определени и съвсем конкретни изчислими и изчислени от нас параметри). Веществената материя е дискретна, т.е. прекъсната, а българската е недискретна, т.е. непрекъсната и фонова, тъй като е навсякъде.

Пространството представлява част от двувидовата материя, мислено ограничено от наблюдателя, което може да бъде лишено частично или изцяло от веществените частици, но никога от българска материя, която е вездесъща.

Веществената материя е вторична по отношение на българската по следните причини. Преди около 18 млрд съвременни SI - години в някъква нео пределена за сега част от пространството, където е имало само българска материя, следствие на неизвестни за сега свои закономерности, тя се уплътнява в “Яйце” с граматна плътност и диаметър около 3 см. Поради своята неравновесна плътност Яйцето се пръска, т.е. проявява се така нареченият “Голям взрив”. Шрапнелите на този взрив, които първоначално се движат с граматна скорост във вездесъщата българска материя, “щамповат” в нея всички елементарни структурни частици на съвременните веществени атоми (кварки, глюони, неутрино, мезони, протони, неутрони, електрони) и тяхните античастици. Така вече българската материя става и **първична** по отношение на веществената, а **веществената-вторична** по отношение на българската.

Практически българската материя представлява **вместилище на веществената**. Тук трябва да отбележим, че следствие на това, че човек познава само веществената материя, чийто прояви са ограничени, т.е. в нашите представи те имат начало и край, то ние съвсем убедено считаме, че така нареченият “свят” също трябва да има начало и край. Уви, само нашите представи за заобикалящият ни материален свят имат начало и край, а двувидовата материя, по точно, нейната българска компонента, е безкрайна. Съответно, безкрайно е и пространството, представляващо нейният външен израз за нашите чувства и представи за нея. Само при тази постановка на въпроса можем да се съгласим със схващането на Нютон, че пространството представлява **вместилище** на материята, т.е. на веществото. Тук в никакъв случай не трябва да забравяме нито за момент съществения недостатък на английския език- отъждествяването и изчерпването на понятието “вещество” с понятието “материя”. Също така с чувство за справедливост трябва да си спомним един от древногръцките титани на мисълта - Анаксимандър (610-546 г пр.н.е.), който е считал за материална първооснова на всички (веществени) неща “безкрайната неограниченост Апейрон”. “Нещото не може да произлезе от нищо и не може да се унищожи това, което съществува” твърдял Емпедокъл (490-430 г пр. н.е.).

Всички природни явления са единствено следствие от непрекъснатите взаимодействия на двата вида материя. Поради това не съществуват “паранор

мални” явления. Щом явлението е реално, то е съвсем нормално. Паранормални, т.е. ненормални, могат да бъдат само нашите представи за тяхния произход, т.е. нашият коефициент на адекватност $K_a = 0$ и нищо повече.

Сега вече имаме пълното основание да обединим исторически формираните се два антагонистични вида философии : веществена, т.е. материалистична и идеалистична в една единствена и адекватна философия – материалистична, философия на реалностите, философия на нещото. Защото не може да не се съгласим, че човек може да философства само над нещото, което е определено и има конкретни измерими параметри и свойства. Философстването над нищото е нищарска философия с $K_a = -1$.

Съвременната пазарна икономика изисква на пазара да се предлагат качествени неща, а не качествени нища, тъй като тази икономика е абсолютно реалистична, т.е. материалистична. Пазарната икономика фактически представлява диалектичен материализъм в действие. По тази причина бъдещето е на реалистите, т.е. на материалистите.

Литература

1. Кудрявцев П.С. Курс истории физики. “Просвещение”. М., 1974.
2. Дирак П.А.М. Общая теория относительности. Перевод с английского. Атомиздат. М., 1974.
3. Базакуца В.А. Международная система единиц. Издательство харьковского университета. Харьков., 1973.
4. Бейзер А. Основные представления современной физики. Перевод с английского. Атомиздат. М., 1973.
5. Данчев Р. Гравитация, Материя, Пространство. XV Световен конгрес по философия. Варна, 1973.
6. Данчев Р. Материя, енергия, маса, эфир, поле, пространство, вакуум, вещество, невещество. Книга вторая. “Ареал 63”. С., 1991.
7. Данчев Р. Гравитацията. “Юлиан Данчев”. С., 1998.
8. Данчев Р. и Ю.Данчев. Поглед върху най-качествените контакти синапсите. Сборник статии “Контакт’98”. С., 1998.
9. Данчев Р. и Ю. Данчев. Българската материя - същност и значимост. Сборник статии. Интердисциплинна гражданска академия. София 2001.